

дина замислиться про долю жінки, про долю кохання. Про дітей, які поруч і які йдуть за тобою, — тому слід, який ти лишаєш, повинен бути чистим.

Одну із центральних ролей — художника Старо грає заслужений артист УРСР Г. І. Дрозд. «Я дуже радий і гордий з того, що зайнятий в такій чудовій п'єсі, — говорить він. — Автор дає можливість акторам не діяти, а взаємодіяти, дає право «розіграти» дебют і потім виговоритися. Мій герой у фіналі, після «перегляду» себе, виявляє катарсис прозріння. Ні, не все у нього було правильно, але переступить через «поріг» він іншим, — я вірю в це. Твір драматурга — по-справжньому чесний. І написана п'єса майстерно. Часом складається враження, що в переживаннях і вчинках персонажів є щось від героїв Достоевського, Гоголя».

Художній рівень п'єси поставив безліч нових завдань перед учасниками вистави, серед яких — народний артист УРСР С. Филімонов, заслужені артисти УРСР Л. Кадочникова, М. Резниченко, А. Подубинський, артист С. Москвін. Здійснив постановку режисер заслужений діяч мистецтв УРСР Б. Ерін. Сценографія художника Б. Краснова.

Театр відкрив для себе талановитого драматурга й з нетерпінням чекатиме нової зустрічі з ним.

А глядачам, сподіваємося, буде справді цікаво й корисно разом із героями нової вистави зазирнути на «дно криниці».

С. ГРІН,
завідуючий літературною частиною
Академічного російського
драматичного театру ім. Лесі
Українки

Заради кохання

«КІНЕЦЬ
ДІЛО ХВАЛИТЬ»
В. ШЕКСПІРА
В УЧБОВОМУ
ТЕАТРИ-СТУДІЇ

Коли вам доводилось у нашому двотижневику читати розповіді про митців сцени, певно, ви зауважили деяку закономірність — практично в кожному матеріалі є фрази: «Закінчив Київський інститут театрального мистецтва ім. І. Карпенка-Карого... У дипломних виставах зіграв ролі...»

Ті, хто сьогодні виходять на учбову сцену, завтра стануть акторами театрів республіки, здобудуть визнання і повагу глядачів.

Студентські дипломні вистави завжди захоплюють сміливістю пошуку, безпосередністю, одержимістю виконавців. Остання прем'єра Учбового театру-студії — комедія В. Шекспіра «Кінець діло хвалить» акторського й режисерського курсу доцента В. М. Судьїна. Він сам і поставив спектакль зі своїми вихованцями. Поєднання двох спеціальностей на одному курсі змушує студентів більше працювати. Актори не тільки показують свої сценічні роботи, а й беруть участь у виставах студентів-режисерів. Для випускників це дуже важливо, адже є можливість випробувати себе в спектаклях різних постановників і різних за жанром.

...У вихорі танцю з'являються актори, і починається «історія про кохання з перешкодами». Головні герої подій — Гелена і Бертрам. Сильне почуття змушує дівчину шукати спо-

сіб відстояти своє право на любов. Наталя Ситнікова (Гелена) підкреслює, що її героїня — людина активна, діяльна, здатна добиватись поставленої мети. Бертрам (Віталій Грабченко) — мужній і сильний, але його благородство не поширюється на людей нижчого соціального походження, а до таких належить Гелена. Це, швидше, — впертий юнак, аніж людина, здатна аналізувати ситуацію. Такий підхід до ролі більше імпонує молодому акторові і не позбавлений логіки, бо дозволяє пояснити, чому Бертрам так легко піддається згубному впливові Пароля.

Пароль має схильність до шахрайства, але у фіналі саме він допомагає Гелені подолати всі перешкоди і стати дружиною Бертрама. О. Роечко в ролі Пароля — найбільш цікава акторська робота у виставі. Є в ній та психологічна об'ємність, яка свідчить про багатий внутрішній світ виконавця. Спостерігати за роботою О. Роечки справді цікаво. Художній керівник курсу В. М. Судьїн говорить: «Олег надзвичайно працююча людина, завжди приходиться на репетицію з багажем нових, цікавих знахідок, добивається точності й логіки в будь-якій мізансцені. До речі, він — наш ленінський стипендіат».

Н. Некряч, яка першою серед студентів інституту здобула право одержувати стипендію ім. Н. М. Ужвій, — грає в цій виставі невелику роль. Вона наділяє свою Графиню діловитістю, зібраністю сучасної жінки. Увагу глядачів, безумовно, приверне робота Ю. Товкача в ролі Дворянина. Йому притаманні природний гумор, хороша пластичність.

Особливої видовищності дипломному спектаклю надають запальні танці з окремими елементами брейку. Динамічну сценографію пропонує художник О. Гавриш.

Вистава «Кінець діло хвалить» наголошує, що суть людської гідності — в розумі, доброті, чесності і благородних вчинках, а не в багатстві й знатному походженні.

Н. ПЕТРІВКА

У ЧИСЛІ МИТЦІВ, УДОСТОЄНИХ НЕЩОДАВНО ВИСОКИХ УРЯДОВИХ НАГОРОД, — ПРОВІДНА СПІВАЧКА КИЇВСЬКОЇ ОПЕРИ, НАРОДНА АРТИСТКА СРСР ГАЛИНА ПАНАСІВНА ТУФТІНА. ПРО ВНЕСОК АКТРИСИ В МУЗИЧНУ КУЛЬТУРУ УКРАЇНИ РОЗПОВІДАЄ ЗАВІДУЮЧИЙ ЛІТЕРАТУРНОЮ ЧАСТИНОЮ ТЕАТРУ ІМ. Т. Г. ШЕВЧЕНКА ВАСИЛЬ ТУРКЕВИЧ.

Оксамитовий голос, творча фантазія

Кінець 1986 року ознаменувався для нашого театру прем'єрою «Бориса Годунова» М. Мусоргського. Однією з кращих робіт у цьому монументальному спектаклі критика назвала характерний образ шинкаря, створений Галиною Туфтіною. Що ж до вокальної сторони роботи,